

Kaarina Tiihonen

Pappi Kriston naiset

© 2020 Kaarina Tiihonen
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-349-88

PAPPI KRISTON NAISET

Romaani

Kaarina Tiihonen

Ihmisen matka ymmärrykseen
käy muutoksen kautta.

1. RAAKEL

Raakel huohottaa hikisenä yltyvän supistuksen kourissa. Synnyttäjän maailma on kutistunut vuoteeseen, jossa hän tarttuu kätilöä ranteesta lapsen pään tunkeutuessa kohti lantion pohjaa. Piinattu keho ei ehdi palautua, kun jo uusi supistus käynnistyy.
– Ei saa ponnistaa, kätilö komentaa Raakelin jalkojen välissä.
– Muista hengitys, toinen kätilö kehottaa jostain kauempaa.
Raakel yrittää muistella, mitä synnytysvalmennuksessa oli puhuttu hengityksen tärkeydestä. Nainen yrittää muuttaa hengitystään pinnalliseksi ja nopeammaksi, mutta kaikki ohjeet unohtuvat kohdun työntäessä lasta ulos synnytyskanavasta.
– Älä ponnista! Lapsi on kohta maailmassa, kätilö ohjaa.
Raakel tuntee valtavaa tarvetta ponnistaa. Kätilön pyynnöt tuntuvat järjettömiltä. Raakelilla ei ole voimia estää ponnistusta tulemasta.
– No niin, ota sukanvarsista kiinni ja ponnista oikein kunnolla, kätilö neuvoo tyytyväisellä äänellä.
Raakel tottelee ja kerää viimeiset voimansa työntääkseen lapsen ulos ennen kuin itse halkeaisi.
Yhtäkkiä kipu häviää, ja lapsen itku työntyy Raakelin tajuntaan.
– Onneksi olkoon, komea poika tuli, kätilö ilmoitti tomerasti.
Kinan ja veren tahrima vauva laskettiin Raakelin rinnan päälle, suoraan ihokosketukseen. Tuore äiti peitti poikansa potilaspaitansa sisälle lämpimään. Kyyneleet valuivat pitkin Raakelin poskia. Nuori nainen oli peloissaan ja huimaavan onnen vallassa. Raakel tajusi olevansa äiti. Hän olisi sitä aina. Yhtäkkiä nainen tajusi suuren vastuunsa.

Väsymys iski painavana. Ensimmäiset supistukset olivat tulleet lähes vuorokausi sitten, mutta synnytyssalissa hän oli ollut vain muutaman tunnin. Onko lapsi terve? Missä Kristo on? Kätilö katkaisi napanuoran ja otti vauvan hoiviinsa.
– Poika on oikein reipas ja terve, kuului synnytyssalin perältä.
Toinen kätilöistä tuli takaisin Raakelin luokse ja paineli sormillaan hänen rääkättyä vatsaansa.
– Nyt odotellaan istukan syntymistä ja sitten pääset osastolle vauvan kanssa.

Raakel pääsi poikansa kanssa heti vierihoitoon. Lapsi nukkui tiukasti kapaloituna läpinäkyvässä kaukalossaan, äitinsä vuoteen vieressä. Huoneessa oli kolme muuta äitiä vauvoineen, joita näiden isät olivat tulleet katsomaan. Kristo pysyi poissa eikä muitakaan omaisia vielä näkynyt. Aviottomaan äitiin suhtauduttiin näköjään vieroksuen. Raakel sulki silmänsä välttyäkseen näkemästä muiden äitien perheonnea.
– Raakel.
Nainen heräsi tutun äänen kutsuessa häntä nimeltä. Raakel katsoi onnellisena Kristoa, lapsensa isää.
– Onko pikkukaverilla kaikki hyvin? Kristo kysyi ja kumartui ihmettelemään vastasyntynyttä lasta.
Raakel huomasi, että mies oli tuonut pöydälle kukkia hänen nukkuessaan. Kermanvaaleat pikkuruusut ja hehkuvan siniset ruiskaunokit oli aseteltu vaaleansiniseen posliinikenkään. Asetelma oli hieno.
– Poika painoi melkein neljä kiloa, Raakel vastasi ylpeänä.
Kristo antoi Raakelille kevyen suukon poskelle ja istui vierastuolille vasta vahvistuneen perheensä pariin. Kumpikaan ei osannut sanoa mitään. He katsoivat toisiaan silmiin hämmentyneinä ja pelokkaina. Kesä oli lopuillaan eikä Kristo ollut tuonut lupaamaansa sormusta kihlauksen merkiksi.

Keväällä oli ollut puhetta juhannushäistä. Raakel oli pian huomannut, että Kristo vältteli puheenaihetta vedoten kiireisiinsä teologisen tiedekunnan pääsykokeisiin valmistautuessaan. Raakel oli joutunut lykkäämään opintojaan Oulun yliopistossa huomattuaan olevansa raskaana. Nuori nainen oli haaveillut kesähäistä ja perhe-elämästä Kriston kanssa. Nyt hän jäisi lapsensa yksinhuoltajaksi.

Raakel ja Kristo olivat ihastuneet toisiinsa ollessaan isosina rippikoululeirillä. Rakastavaisia heistä tuli vasta ylioppilaskeväänä, yli vuosi sitten. Kriston piti mennä armeijaan heti kirjoitusten jälkeen, mutta selkäongelman takia häntä ei hyväksytty varusmiespalvelukseen. Kristo ja Raakel pääsivät tilapäistöihin seurakunnalle. Kesä ja syksy olivat nuorelle parille valon ja rakkauden aikaa. He viettäisivät edessä olevan elämänsä yhdessä, omaa kotia rakentaen ja perhettä kasvattaen. Raakel luotti Kriston rakkauteen täydellisesti. Onnensa sokaisemana hän ei silloin huomannut miehen epäröintiä. Kahden kesken Kristo sanoi rakastavansa Raakelia, mutta muiden seurassa miehen käytös oli etäinen. Raakelin tultua raskaaksi mies vannoi edelleen rakkauttaan ja yhteisen elämän suunnittelu alkoi.

Kristo oli juuri sanomaisillaan jotain, kun ovesta tulivat Raakelin vanhemmat tuliaisineen. Heidän hymynsä katosivat Kriston huomattuaan. Raakelin äiti asetti keltaiset ruusut maljakkoon Kriston tuoman kukkasommitelman eteen pöydälle. Vauva heräsi ja alkoi parkua ryppyisin ja punaisin kasvoin. Raakel otti lapsen syliinsä, mutta poika vain itki pontevammin. Samassa mieto sinapin haju paljasti syyn vauvan epämukavaan oloon. Raakel alkoi itkeä vauva sylissään. Paikalla oleva tuore isoäiti otti lapsen itselleen ja siirtyi huoneessa olevan hoitopöydän ääreen ja riisui lapsen

kapalostaan. Raakelin äiti pesi ja rasvasi pojan pikkuruisen takamuksen sekä vaihtoi kuivan sideharsovaipan. Sairaalan potkuhousut olivat vauvalle liian suuret, mutta se ei ketään haitannut. Tiukasti kapaloituna vauva pääsi takaisin äitinsä syliin.
– Joko maito on noussut? Raakelin äiti kysyi tyttäreltään.
– Olen minä yrittänyt antaa rintaa lapselle, mutta en tiedä saako poika riittävästi maitoa, Raakel vastasi ja avasi paitansa ylimmät napit tarjoten nänniään vauvan käydessä siihen hanakasti kiinni. Kristo katseli toimitusta hiljaisena. Hän ei tunnistanut itsessään mitään muutosta, vaikka oli juuri tullut komean pojan isäksi. Mies mietti, että hänessä täytyy olla jotain vikaa. Jos oikein rehellisiä oltaisiin, niin Kristo olisi karannut huoneesta niin pitkälle kuin mahdollista.
– Yleensä maito nousee kunnolla vasta kolmantena päivänä synnytyksestä, mutta vauva saa nyt sinulta erityisen ravitsevaa ternimaitoa. Jokainen tippa on tärkeä, Raakelin äiti neuvoi tytärtään.
Kriston vanhemmat tulivat myös kukkineen vauvaa katsomaan . Päivänkakkarat ja ruiskaunokit perhoskoristeineen mahtuivat muiden kukkien viereen.
– Onneksi olkoon uusille vanhemmille, Kriston isä sanoi kurkkuaan selvitellen.
Raakel keskittyi jännittyneenä lapsensa ruokkimiseen, joten hän ei huomannut isovanhempien tuimaa katseiden vaihtoa. Kristo tunsi itsensä vähäiseksi ja ulkopuoliseksi.
– Häät ja ristiäiset vietetään samalla kertaa, niin saadaan asiat järjestykseen, Kriston isä ilmoitti päättäväisesti.
Raakel katsoi Kristoa, mutta mies osasi taitavasti väistää tämän katsetta.
– Puhutaan siitä myöhemmin. Minua ja vauvaa väsyttää nyt, Raakel sanoi hiljaisella äänellä. Vieraat ymmärsivät jättää

nuorenparin rauhaan ja poistuivat samalla oven avauksella. Vauva nukahti kesken ruokailun ja Raakel asetti hänet varovaisesti takaisin omaan kaukaloonsa. Kriston ristiriitaiset tunteet saivat kyyneleet miehen silmiin. Hän otti Raakelin käden omaansa ja siirtyi lähemmäs naista.
– Pidettäisiinkö ihan kunnon häät, sitten myöhemmin? Kristo kysyi.
– Poika saa nimekseen Leevi Aabraham, minun isoisäni mukaan. Sukunimeksi tulee Kaartaja, äitinsä mukaan. Nimi ei muutu, vaikka häät pidettäisiinkin, Raakel kertoi päätöksestään.
Kristo suuteli Raakelin kättä itkien raskaasti.
– Sinut olen papereihin merkinnyt pojan siittäjäksi, Raakel sanoi ja veti kätensä pois Kriston kourasta.

Kirkkosaliin oli kokoontunut kahden suvun isovanhemmat sekä kastettavan lapsen isä ja äiti sisaruksineen. Raakelin sisar merkittiin sylikummiksi ja kaksi veljeä kummeiksi. Kristallinen kastemalja oli tuotu sille kuuluvalle kiinteälle korokkeelle. Kasteen suorittava pastori pyysi omaisia asettumaan puoliympyrän muotoon lapsen ympärille. Vauvalla oli yllään Kaartaja-suvun perinteinen kastemekko, jossa oli vaaleansiniset silkkinauhat. Kastemekon päällimmäinen kerros oli käsintehtyä pitsiä. Lapsi säikähti kirkkosalin ääniä ja valoja sekä pastorin kovaäänistä rukoilua, jonka avulla hän anoi lapsen perisyntien poistamista. Sanojensa vakuudeksi pastori valeli kastevettä vauvan kihartuviin haiveniin.
Yhdeksäntoistavuotias Kristo Tupanen seurasi toimitusta kauhistuneena. Leevi Aabraham Kaartaja parkui kovaäänisesti. Raakel tunsi maidon valuvan rinnoistaan lapsensa itkun vaikutuksesta.

2. KUUSI VUOTTA MYÖHEMMIN

Pappi Kristo kaatuu nyrkin iskusta selälleen. Hän tunnustelee haljennutta alahuultaan ja saa verta käsiinsä. Mies yrittää nousta lattialta, mutta onnistuu humalatilaltaan vain kohottautumaan kyynärpäittensä varaan.
– Anna kätesi, niin nostetaan mies pystyyn, sammalsi pappia lyönyt mies.
Pappi ojensi käsivartensa ja sai tasapainonsa takaisin.
– Lasse, sinä olet aina ollut minua nopeampi, Kristo sanoi hengästyneenä.
Lasse ja Kristo ovat vanhoja koulukavereita, mutta joutuneet eri teille aikuisina. Lasse on arvostettu kirvesmies ja Kristo on toiminut pappina eri seurakunnissa.
– Olet sinä oikea pirun pappi, kun saarnaat syntien sovittamisesta, Lasse sanoi ja tarttui oluttuoppiinsa.
– En minä ole väittänytkään olevani synnitön, kaukana siitä, pappi totesi kivuten takaisin korkealle baarijakkaralle ja otti hänkin kulauksen vahvaa olutta.
– Sinun syntisi on pilannut viattoman naisen ja lapsen olet jättänyt isättömäksi – mitäs arvon pastori siihen sanoo? Lasse huutaa ja muut asiakkaat katsovat uteliaasti tilanteen kehittymistä.
– Raakel oli uskovainen ja luotti tuttuun, saman kylän poikaan, että menitkin tahraamaan hänet vain oman himosi tähden.
Ravintolasalin perältä kantautuivat viinan kuluttaman naisen itkuiset sanat.

Pienen olutravintolan ilmapiiri muuttui jännittyneeksi. Humaltuneet ihmiset yllyttivät toisiaan suoranaiseen vihaan pappia kohtaan. Pienellä paikkakunnalla kaikki tunsivat toisensa niin hyvässä kuin pahassakin. Yleensä itse halveksunnan kohteina olevat, juopuneet onnettomat, saivat

harvoin tällaista tilaisuutta toisen ihmisen tuomitsemiseen, ja vielä papin.

Kristo Tupanen haki ympäriltään edes yhtä ymmärtäväistä silmäparia, mutta joka puolella häntä tuijottivat halveksivat silmät. Jostain kuului pilkallinen nauru.

– Himot ne on hiirelläkin, niin miksei sitten papilla? Nauraja lohkaisi saaden palkinnokseen hyväksyvää hyminää.

Rehevä nainen, keski-ikäinen tarjoilija, ei ollut huomaavinaan papin ahdinkoa. Tarjoilija pyyhki keskittyneesti puhtaista viinilaseista olemattomia pisaran jälkiä. Kristo halusi pois tästä kurjuuden pesäpaikasta, mutta miestä alkoi arveluttaa hiljaisen metsikön poikki kulkeminen. Kaikki tiesivät, missä mies asui. Hän olisi yksin vihamielisiä seurakuntalaisia vastaan.

– Nyt otetaan taksi ja mennään ensiapuun ompeluttamaan tuo huulesi, Lasse määräsi ja puki toppatakin yllensä.

Kristo pukeutui omaan maihinnousutakkiinsa ja lähti ravintolan ulko-ovelle. Molemmat miehet horjuivat kadulla, kun taksi ajoi paikalle. Pappi Kristo oli kiitollinen Lasselle, joka oli osoittautunut oikeaksi lähimmäiseksi. Lasse on ainakin rehellinen ja tolkun kaveri.

Kristo maksoi taksin sairaalan ensiavun edessä ja pyysi Lassea jatkamaan kotiinsa samalla kyydillä. Pappi halusi päästä yksin pohtimaan omaa häpeäänsä. Onneksi hänellä oli vapaapäivä, joten papin työasu on turvallisesti omassa vaatekaapissa. Äiti kyllä surisi, kun poika tulisi kotiin päihtyneenä ja huuli halki tappelun jäljiltä.

Ensiavun odotusaula oli täynnä lääkärille jonottavia, sairaita, ihmisiä. Kristo Tupanen otti telineestä vuoronumeron ja kävi istumaan taaimmaiselle penkkiriville. Alahuuli oli turvonnut ja sitä tykytti kipeästi. Pappi katseli aulassa olevia ihmisiä, joista useimmat olivat olleet kuulemassa hänen saarnojaan. Mies tunsi syvää ahdistusta ja pahaa oloa. Miksi hänelle läheiset

ihmiset, varsinkin naiset, joutuivat pettymään ja kärsimään? Hänen oma äitinsä oli ensin ollut iloinen ja ylpeä, kun hänet vihittiin papiksi. Miehen pappeutta varjostivat Raakelin yksinhuoltajuus sekä Leevin varttuminen ilman isää. Kristo tunsi pakokauhua heidän edessään. Vaikka mies kuinka yritti löytää rakkautta naista ja lasta kohtaan, niin sitä ei löytynyt. Pappi tunsi joutuneensa ansaan, josta oli mahdotonta vapautua.

Kristo Tupanen muisteli teinivuosiansa. Hän oli jo ennen rippikouluikää kasvanut täyteen miehen mittaan. Pitkät jalat olivat tiellä hänen ahtautuessaan koulussa pieneksi käyneen pulpetin ääreen istumaan. Partahaivenet ja finnit ilmestyivät naamaan melkein samaan aikaan. Hänen halunsa naisia kohtaan heräsi myös niihin aikoihin. Nuorukainen häpesi kehonsa muuttumista pojasta mieheksi. Aamuisin hän kiirehti täkki ympärillään vessaan. Kristo kaipasi yksityisyyttä ja rauhaa kiusoittelevilta sisaruksiltaan.

Tyttöjen seurassa Kristo oli punastunut kasvoiltaan kuin tulipunaruusu ja sanat olivat takertuneet kurkkuun äänen pettäessä. Kun hän vihdoin kasvoi vaikeuksien ohi, niin hiusraja alkoi vetäytyä hänen omaksi kauhukseen. Nuori mies tarkkaili ruskeita kiharoitaan, jotka alkoivat harventua ja vetäytyä ennen kuin hänet oli armeijaan kutsuttu. Sinnekään hän ei ollut kelvannut vinon selän takia. Ihmeekseen Kristo huomasi nuorten naisten hakeutuvan hänen seuraansa. Mies hullaantui saamastaan huomiosta.

Raakel oli ilmestynyt hänen elämäänsä seurakuntanuorten iltanuotiolla, jonka ohjaajina he toimivat yhdessä. Nuori neito oli vaalea ja sinisilmäinen – sanan toisessakin merkityksessä. He alkoivat seurustella ajautuen intiimiin suhteeseen ylioppilaskeväänä. Raakel haaveili avioliitosta ja perheestä, mutta Kristolle sellaiset ajatukset olivat vieraita. Hän koki olevansa ihmisenä ja miehenä täysin raakile. Miten mies olisi

voinut kantaa vastuuta perheestä, kun hän ei kyennyt huolehtimaan itsestään.

Eräänä päivänä Raakel kertoi olevansa raskaana. Molemmat asuivat vielä vanhempiensa luona. Kaikki odottivat kihlausta ja häitä, mutta Kriston teologian opinnot olivat vasta hakuvaiheessa. Lopulta hän pääsi opiskelemaan Helsinkiin ja Raakel jäi Ouluun lapsen kanssa. Kristo vetäytyi opintojen taakse piiloon aina pappisvihkimykseen saakka. Pappi muutti takaisin kotiseudulleen seurakuntapastorin sijaisuuksia tekemään. Raakel ja Leevi-poika asuivat edelleen naisen vanhempien luona. Kristo tunsi olevansa satimessa seurakuntalaisten tuomitessa hänet huonoksi papiksi ja vääräksi esimerkiksi rippikoulunuorille.

Ensiapupäivystyksen numerotauluun ilmestyi Kriston lapussa oleva numero. Pappi nousi huojuen laskuhumalan kruunatessa hänen alennustilansa. Lääkäri hoiti hänen huulensa nopeasti ja asiallisesti. Kristo olisi halunnut vaipua maahan ja tunnustaa olevansa kelvoton ihminen, lähimmäinen ja pappi. Niin ei voinut tehdä, joten miehen piti kantaa ristinsä nöyrästi. Miksi Jumala ei antanut minulle kykyä epäitsekkääseen rakkauteen? Onko se minun koettelemukseni, jonka takia minun täytyy kulkea yksin sielunpaimenen kivistä polkua?

3. PAPPI KRISTON ÄITI

Pappi oli joutunut kirkkoherran puhutteluun ravintolatappelun takia. Lisäksi hänen maineensa oli haitaksi papin työlle nykyisessä seurakunnassa. Kirkkoherra oli kehottanut Kristoa hakeutumaan muualle ja harjoittamaan samalla itsetutkiskelua omassa elämässään.

Kristo Tupanen sai ratkaisun ongelmiinsa virallisessa kirjeessä. Hänelle tarjottiin seurakuntapastorin virkaa Auraman

PAPPI KRISTON NAISET on kertomus syntymästä ja kuolemasta sekä elämästä häpeän keskellä. Romaani on tarina nuoren papin kasvukivuista, rakkaudesta, pettymisestä sekä anteeksisaamisesta ja -antamisesta. Oman pojan syntymää kavahtanut pappi pakenee satojen kilometrien päähän löytääkseen mielenrauhan. Yksinäisyydessään hän ajautuu hakemaan lohtua yhtä yksinäisten naisten sylistä. Seurauksena on kaaosta ja mielipahaa. Pappi Kristo joutuu kohtaamaan omat riivaajansa ja sairastuu. Loukatut naiset yllättävät papin kukin omalla tavallaan. Häpeästä kasvaa muuttuneita ihmisiä.

9 789528 034988

BoD™ BOOKS on DEMAND

www.bod.fi